

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/58/2021
Identifikačné číslo spisu: 6118010703
Dátum vydania rozhodnutia: 05.01.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:6118010703.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Jany Zemkovej, PhD. a JUDr. Petra Kaňu, na neverejnom zasadnutí konanom 5. januára 2022 v Bratislave, v trestnej veci obvineného K. T. pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, o dovolaní obvineného K. T. podaného proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 5T/53/2018 zo 16. augusta 2019, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 4To/164/2019 z 8. decembra 2020, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného K. T. s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Banská Bystrica (ďalej len „súd prvého stupňa“) rozhodol rozsudkom, sp. zn. 5T/53/2018 zo 16. augusta 2019 tak, že obvineného K. T. (ďalej aj len „obvinený“) a obvineného V. K. uznal za vinných zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, ktorých sa dopustili na tom skutkovom základe, že

- dňa 06. septembra 2013 v čase okolo 16:00 hod. v B. B. na ulici Q., v blízkosti objektu Z. F. na chodníku fyzicky napadli M. J., nar. XX. L. XXXX tak, že pristavili pri ňom osobné motorové vozidlo, z ktorého vystúpili a so slovami K. T. „kurva, tu si“ pristúpili k menovanému, kde K. T. ho najprv raz kopol do oblasti brucha, následne ho V. K. chytil odzadu za ruky, ktoré mu vykrútil a držal tak, aby ho mohol K. T. opakovane zase kopať do oblasti brucha, čo aj vykonal cca 6-krát, po ktorých kopancoch M. J. kričal: „zavolajte políciu, bijú ma“, na ktorý krik z miesta autom obaja odišli, čím spôsobili poškodenému pomliaždenie brucha s krvácaním do dutiny brušnej, natrhnutie mezenteria - okružia ako blanitej časti pobrušnice - riasy pripájajúcej črevnej kľučky, ďalej natrhnutie omenta - veľkej predstery a tiež šok z vykrvácania I. stupňa (hemoragický šok), ktoré zranenia si vyžiadali liečenie a závažné obmedzenia v obvyklom spôsobe života nad 42 dní, hoci bol menovaný na PN len v dobe od 06. septembra 2013 do 24. septembra 2013, pričom uvedenému konaniu predchádzal fyzický útok K. T. na poškodeného spočívajúci v tom, že v ten istý deň okolo 14:00 hod. na I. C. v B. B. v zberných

surovinách V. 1-krát udrel otvorenou dlaňou poškodeného do oblasti tváre.

Za to súd prvého stupňa uložil obvinenému K. T. podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. e) Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona, § 42 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, § 46 Trestného zákona úhrnný súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov. Podľa § 48 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil obvineného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia. Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd prvého stupňa zrušil výrok o treste uložený obvinenému rozsudkom Okresného súdu Zvolen, sp. zn. 4T/33/2017 z 26. septembra 2017, právoplatný dňa 20. októbra 2017, ako i všetky rozhodnutia na tento výrok nadväzujúce.

Obvinenému V. K. uložil súd prvého stupňa podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j) Trestného zákona, § 37 písm. h) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. e) Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona, § 46 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov. Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona mu výkon uloženého trestu podmienene odložil a zároveň mu uložil probačný dohľad nad jeho správaním, ktorý bude vykonávať súd prvého stupňa. Zároveň súd prvého stupňa určil obvinenému V. K. podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona skúšobnú dobu v trvaní 4 (štyroch) rokov a podľa § 51 ods. 4 písm. e) Trestného zákona povinnosť osobne sa ospravedlniť poškodenému M. J..

Súd prvého stupňa podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil obvinenému K. T. a obvinenému V. K. povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť poškodenému M. J., nar. X. L. XXXX škodu - bolestné vo výške 2.093,- Eur a poškodenej Zdravotnej poisťovni Dôvera a. s., Cintorínska 5, 949 01 Nitra vo výške 1.765,35,- Eur.

Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“), rozhodujúci na podklade odvolaní podaných obvineným K. T., obvineným V. K. a prokurátorkou Okresnej prokuratúry Banská Bystrica (ďalej len „prokurátorka“), rozhodol rozsudkom, sp. zn. 4To/164/2019 z 8. decembra 2020 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Trestného poriadku zrušil rozsudok súdu prvého stupňa, sp. zn. 5T/53/2018 zo 16. augusta 2019 vo výrokoch o treste vo vzťahu k obvineným K. T. a V. K., zároveň podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozhodol tak, že uložil obvinenému K. T. podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. e) Trestného zákona, § 42 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a § 46 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov. Podľa § 48 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil obvineného K. T. na výkon trestu odňatia slobody do ústavu s minimálnym stupňom strázenia. Odvolací súd zároveň podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste uložený obvinenému rozsudkom Okresného súdu Zvolen, sp. zn. 4T/33/2017 z 26. septembra 2017, právoplatný dňa 20. októbra 2017, ktorým bol obvinenému uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov s podmienčným odkladom výkonu trestu na skúšobnú dobu 3 rokov s probačným dohľadom, ako aj výrok o treste z rozsudku súdu prvého stupňa, sp. zn. 1T/57/2015 z 19. októbra 2015, v spojení s uznesením odvolacieho súdu, sp. zn. 3To/148/2015 z 27. januára 2016, ktorým bol obvinenému uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov s podmienčným odkladom na skúšobnú dobu 18 mesiacov, ako aj všetky rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Obvinenému V. K. uložil odvolací súd podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j) Trestného zákona, § 37 písm. h) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. e) Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona a § 46 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov. Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona obvinenému V. K. výkon uloženého trestu podmienene odložil a zároveň uložil probačný dohľad nad jeho správaním, ktorý bude vykonávať súd prvého stupňa. Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona určil obvinenému V. K. skúšobnú dobu v trvaní 4 (štyroch) rokov a podľa § 51 ods. 4 písm. f) Trestného zákona mu uložil povinnosť osobne sa ospravedlniť poškodenému M. J..

Ostatné výroky napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa nechal odvolací súd zrušením nedotknuté a odvolanie prokurátorky podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Obvinený K. T. prostredníctvom obhajcu Mgr. Henricha Schindlera, advokáta v Banskej Bystrici, osobne podal na súde prvého stupňa 14. apríla 2021 dovolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa, sp. zn. 5T/53/2018 zo 16. augusta 2019, v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu, sp. zn. 4To/164/2019 z 8. decembra 2020 s poukazom na naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Obvinený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku odôvodnil tým, že dňa 25. novembra 2020 navrhol doplniť dokazovanie o očitého svedka udalostí zo 6. septembra 2013 K. G., ktorý by sa mohol vyjadriť k okolnostiam z predmetnej udalosti, čo bolo pre posúdenie skutkového stavu dôležité, pretože jediným priamym dôkazom bola výpoveď poškodeného, ktorá bola vyvrátená tvrdeniami oboch obvinených, ako aj osobou poškodeného, ktorý je pravidelným užívateľom alkoholu, bezdomovcom s poruchou osobnosti, sám potvrdil, že mal snahu o získanie finančného odškodnenia od obvinených a jeho vierohodnosť bola spochybnená spôsobom opoznania obvinených a požitím alkoholu v čase skutku. Obvinený má za to, že odvolací súd nevykonal kľúčový dôkaz navrhnutý obvineným v odvolacom konaní, čím došlo k porušeniu § 2 ods. 10 Trestného poriadku, práva obvineného na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu. Zároveň poukázal na R 33/1971, podľa ktorého obhajobu obvineného treba vždy preveriť, aj keď ju obvinený uplatnil až v konaní pred súdom a nie v predchádzajúcich štádiách. Odvolací súd odmietol vykonať predmetný dôkaz, pretože ho považoval za účelový, čo vyhodnotil na základe toho, v akom čase bol návrh zo strany obhajoby podaný a nie na základne objektívnych skutočností. Obhajoba však nemala o tomto dôkaze vedomosť v konaní pred súdom prvého stupňa, pretože svedok sa prihlásil obvinenému až v čase, keď obvinený po nečakanom rozhodnutí súdu prvého stupňa vyhladával ďalšie dôkazy. K porušeniu práva na obhajobu došlo podľa obvineného aj tým, že súd v rozpore so zásadou in dubio pro reo, napriek nedostatočne zistenému skutkovému stavu a pochybnostiam, uznal obvinených za vinných, napriek tomu, že ich mal v zmysle § 285 Trestného poriadku spod obžaloby oslobodiť. V predmetnej trestnej veci stoja proti sebe výpovede obvinených a poškodeného, ktoré vyvolávajú pochybnosti o vine obvinených, ktoré nie je možné odstrániť ďalšími dôkazmi a preto nebolo možné obvinených odsúdiť práve s poukazom na zásadu in dubio pro reo. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „Najvyšší súd SR“ alebo „dovolací súd“), sp. zn. 3Tz/127/70 je použitie zásady in dubio pro reo možné iba ak pochybnosti vzniknuté v trestnom konaní trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov. Súd je preto povinný vykonať na hlavnom pojednávaní všetky dôkazy, ktoré boli zhromaždené v prípravnom konaní a majú vzťah k prejednávanej veci a v rozhodnutí sa s nimi vyrovnáť. Zásada objektívnej pravdy vyžaduje, aby súd oprel svoje rozhodnutie o vine a trestne o jednoznačne zistené a bezpečne preukázané fakty a tam, kde sa nedá zistiť, ktorý variant zodpovedá skutočnosti, volí ten priaznivejší pre obvineného (R 46/1963).

Obvinený K. T. navrhol, aby dovolací súd rozsudkom vyslovil porušenie zákona v ustanoveniach, o ktoré sa dovolanie opiera za súčasného zrušenia rozsudku súdu prvého stupňa, sp. zn. 5T/53/2018 zo 16. augusta 2019, v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu, sp. zn. 4To/164/2017 z 8. decembra 2020 a príkázania veci súdu prvého stupňa na nové prerokovanie a rozhodnutie. Zároveň obvinený žiadal, aby Najvyšší súd SR v zmysle § 380 ods. 4 Trestného poriadku odložil výkon namietaného súdneho rozhodnutia až do rozhodnutia o podanom dovolaní, nakoľko sa jedná o elementárne nerešpektovanie základných práv obvineného.

Prokurátorka sa k dovolaniu obvineného vyjadrila písomným podaním doručeným súdu prvého stupňa 28. mája 2021 v ktorom uviedla, že súd prvého stupňa aj odvolací súd postupovali správne a v súlade so zákonom, keď obvinených K. T. a V. K. uznali za vinných, pričom sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodneniami predmetných rozhodnutí. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku podľa prokurátorky nie je daný a preto navrhla, aby dovolací súd na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného odmietol.

Dovolanie obvineného spolu s jeho odôvodnením a vyjadrenie prokurátorky boli doručené poškodeným M. J. a Zdravotnej poisťovni Dôvera a. s., ktorí sa do času rozhodovania Najvyššieho súdu Slovenskej republiky k predmetným podaniam nevyjadřili.

Dovolaciemu súdu bolo dovolanie obvineného spolu s trestným spisom predložené na rozhodnutie 22. júla 2021.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) z hľadiska procesných podmienok pre podanie dovolania konštatuje, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku], oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 Trestného poriadku), pričom bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku) a je splnená aj podmienka využitia riadneho opravného prostriedku, o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Po vykonaní takto vymedzeného formálneho prieskumu prípustnosti podaného dovolania však dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie obvineného nie je dôvodné.

Na úvod odôvodnenia rozhodnutia je nevyhnutné uviesť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nie je určený na nápravu akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších, mimoriadnych, procesných a hmotnoprávných chýb. Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená, preto predstavuje výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorá je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov sú z tohto dôvodu striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inšancia.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Zásada práva na obhajobu vyjadruje požiadavku, aby bola v trestnom procese zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie. Je teda nevyhnutým prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšej miere je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistení pravdy. Právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd, a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.

Zásada práva na obhajobu obsahuje tri relatívne samostatné práva obvineného:

- právo obhajovať sa osobne, alebo
- právo obhajovať sa za pomoci obhajcu podľa vlastného výberu, alebo
- právo na bezplatnú pomoc obhajcu, ak obvinený nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu a vyžadujú to záujmy spravodlivosti.

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c)

Trestného poriadku chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu, a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo o sebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby. Takáto situácia v predmetnej veci nenastala a navyše obvinený si už v počiatoch vyšetrovania v rámci prípravného konania zvolil obhajcu JUDr. Jozefa Švarca, advokáta v Banskej Bystrici, ktorý obvineného zastupoval počas celého prípravného konania, konania pred súdom prvého stupňa a odvolacieho konania.

Ohľadom námietky obvineného, že odvolací súd odmietol vykonať dôkaz, ktorý navrhol - vypočutie svedka K. G., Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že rozhodnutie súdu o odmietnutí návrhov na doplnenie dokazovania môže za istých okolností predstavovať porušenie práva na spravodlivý proces v dôsledku nesprávne (nedostatočne) zisteného skutkového stavu. Stane sa tak vtedy, ak súd nevysvetlí zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom nadbytočnosť a nepotrebnosť doplnenia dokazovania a zároveň existujú ďalšie skutočnosti naznačujúce, že celé konanie bolo vedené neobjektívne a zjavne nerešpektovalo pravidlá spravodlivého procesu. V predmetnej veci však takýto stav nenastal, pretože súdy nižšieho stupňa sa vysporiadali a rozhodli o všetkých dôkazoch, ktoré strany navrhovali vykonať a to buď ich vykonaním, alebo odmietnutím ich vykonania s následným odôvodnením. S návrhom obhajoby na doplnenie dokazovania o výsluch svedka K. G. sa odvolací súd vysporiadal tak, že odmietol vykonať navrhovaný dôkaz a svoj postup odôvodnil na str. 8 rozsudku, sp. zn. 4To/164/2019 z 8. decembra 2020.

Nad rámec dovolací súd uvádza, že do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo obvineného v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov, a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 252/04).

Je nevyhnutné tiež poznamenať, že súd nie je povinný vyhovieť návrhom strán na doplnenie dokazovania, pretože v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku a § 2 ods. 11 Trestného poriadku má v rámci rozsahu vlastnej úvahy možnosť zvoliť vhodné dôkazné prostriedky na spravodlivé rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku uvádza, že z postupu orgánov činných v trestnom konaní, ako i súdov nižších stupňov počas celého trestného konania nevyplýva, že by tieto neprejavili rešpekt k právam obvineného, najmä v súhrne k právu na spravodlivý proces a konanie uskutočňovali účelovo v jeho neprospech.

K ďalším námietkam obvineného uvedených v jeho dovolaní je potrebné poznamenať, že dovolací súd je vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy nižšieho stupňa a teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia. Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižších stupňov vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižších inšancií. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať,

resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je odvolacou inštanciou zameranou na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa.

S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto uznesenia.

Rozhodnutie prijal senát dovolacieho súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 180 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.